

מ"ח 3290/24 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 3290/24

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה שנייה למשפט חוזר

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשה שנייה להורות על קיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: החוק) בעניינו של המבקש, שהורשע בשורת עבירות אלימות.

1. ההליכים שהתנהלו בעניינו של המבקש פורטו בהחלטתי בבקשה קודמת שהגיש המבקש, ואפנה את הקורא למ"ח 4817/23 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2023). בתמצית, המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בכך שתקף את המתלוננת, מי שהייתה בת זוגו ואם ילדיו, בשתי הזדמנויות שונות. באירוע ראשון מיום 17.1.2020 המבקש בעט בפניה של המתלוננת, הפילה לרצפה, דרך על בטנה ועוד, ובהמשך הטיח את ראשה בקיר וחנק אותה באמצעות כריכת חולצתה סביב צווארה. באירוע שני מיום 24.6.2020, המתלוננת יצאה מדירתה וצעדה לכיוון רכבה, אז המבקש התנגש בה כשהוא נוהג ברכב. המתלוננת הוטחה אל הקרקע, המבקש יצא מהרכב כשבידו סכין והחל לדקור את המתלוננת בחלקים שונים בגופה. המבקש חדל ממעשיו כשהגיעה למקום שכנה ונמלט באמצעות הרכב.

2. בית המשפט המחוזי גזר על המבקש 12 שנות מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים, ובעקבות ערעור שהגישה המדינה הוחמר עונשו והועמד על 15 שנות מאסר. בתוך כך, נדחה עיקר ערעורו של המבקש על הכרעת הדין וממילא נדחו טענותיו לעניין חומרת העונש. בפסק הדין בערעור נקבע, בין היתר, כי הכרעת הדין בעניינו של המבקש היא בבחינת דבר דבור על אופניו ומבוססת על עדות המתלוננת, אותה מצא בית המשפט המחוזי כעושה רושם חיובי ומהימן ביותר. גרסת המתלוננת נתמכה במספר ראיות משמעותיות בעוד שגרסתו של המבקש לא נמצאה משכנעת והוא הותיר על בית המשפט רושם שלילי ביותר נוכח חוסר אמינותו ושקריו כפי שהתגלו בעדותו. כן צוטטו דבריו של בית המשפט המחוזי, לפיהם טענת המבקש כי המתלוננת נפגעה מאדם אחר, שעומו ניהלה קשר, היא "סיפור בדים שאינו אלא פרי דמיונו הפורה של הנאשם..."

3. ביוני 2023 הגיש המבקש בקשה ראשונה לקיים בעניינו משפט חוזר. המבקש, אשר ייצג את עצמו, טען טענות רבות ושונות בקשר למהלך המשפט והתנהלותם של הגורמים המעורבים בו, לרבות חוקרי המשטרה, הפרקליטות, בית המשפט ובני משפחת המתלוננת, ונטען כי כל אלה קשרו קשר על מנת להרשיעו. עוד נטען, בין היתר, כי בשיחות מוקלטות בינו לבין המתלוננת, האחרונה סתרה את עדותה, וקיימות עדויות חדשות לפיהן המתלוננת הודתה שהמבקש לא תקף אותה. המבקש אף הציג מכתב בכתב יד החתום לכאורה על ידי המתלוננת שבו מצוין כי היא לא יודעת מי פגע בה וכי היא "כישלון של השופט".

בהחלטתי מיום 9.7.2023 דחיתי את הבקשה, לאחר שלא מצאתי כי מתקיימת אחת מהעילות שבסעיף 31(א) לחוק המצדיקות קיומו של משפט חוזר. כך, קבעתי כי המבקש לא הציג ראיות או עובדות שעשויות לשנות את תוצאות המשפט לטובתו, ובוודאי לא הוצגו ראיות כאמור בעלות "אמינות לכאורית" או "משקל סגולי" כנדרש. כמו כן, לא התרשמתי כי מתקיימות נסיבות חריגות שבהן יש לומר כי נגרם למבקש עיוות דין כתוצאה מהרשעתו.

4. ביום 16.4.2024 הגיש המבקש, שגם בשלב זה אינו מיוצג, בקשה שניה לקיום משפט חוזר. במסגרת בקשה זו שב וטען כי קיימות ראיות חדשות המעידות על חפותו, והן: תצהיר מטעם המתלוננת מאומת על ידי עורך דין, לפיו דבריה בהודעותיה במשטרה ובבית המשפט אינם נכונים, היא העלילה על המבקש ונדקרה על ידי אדם אחר; מסמך רפואי מיום 11.12.2023 לפיו למעט אירוע הדקירה, לא נמצאו בתיקה הרפואי של המתלוננת פניות למרפאה בגין אלימות; סיכום פניה למיון מיום 24.1.2020 ממנו מסיק המבקש כי המתלוננת פנתה מיוזמתה לקבלת טיפול, שלא על רקע אלימות מצידו; ומסמכים פיננסיים (תלוש משכורת של המתלוננת ודף מחשבון בנק) המאמתים לשיטתו של המבקש את טענותיו כי הוויכוחים בינו לבין המתלוננת היו על רקע התנהלות הכלכלית.

5. דין הבקשה להידחות.

נקודת המוצא היא כי משפט חוזר הינו הליך חריג וייחודי, בבחינת "מאורע דרמטי" בתולדות התיק (מ"ח 4875/15 אבו הלאל נ' מדינת ישראל, פסקה ח' (5.8.2015) להלן: (עניין אבו הלאל)). בבסיסו של מוסד המשפט החוזר עומדת השאיפה ליצור איזון בין עקרון חקר האמת ומניעת הרשעות שווא לבין עקרון סופיות הדין (ראו למשל, מ"ח 2363/16 שליפר נ' מדינת ישראל, פסקה י' (7.8.2016); מ"ח 3489/22 חסין נ' מדינת ישראל, פסקה 4.12.2022)), ואין הוא מהווה הליך ערעורי נוסף. כאשר מדובר בבקשה נוספת למשפט חוזר, האיזון ייטה

לטובת סופיות הדיון ביתר שאת. עיקרון זה בא לידי ביטוי בתקנה 8 לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז-1957 הקובעת כי "סירב נשיא בית המשפט העליון להורות על משפט חוזר, לא תוגש בקשה נוספת או אחרת בשל עילה ששימשה יסוד לבקשה שסירבו לה". תכליתה של תקנה זו היא למנוע הגשת בקשות חוזרות ונשנות בעניינם של מי שלא השלימו עם הרשעתם (מ"ח 3766/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ט (13.9.2016); מ"ח 285/23 צדיק נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.1.2023)).

6. בענייננו, טענתו העיקרית של המבקש לפיה כביכול המתלוננת חזרה בה מגרסתה, הועלתה כבר בבקשתו הראשונה לקיים משפט חוזר, כך שמדובר בבקשה נוספת באותה "עילה", וכבר מטעם זה איני רואה להיעתר לה. מעבר לכך, איני סבור כי בנסיבותיו הייחודיות של המקרה, התצהיר מטעם המתלוננת שצורף לבקשה, מהווה מהפך בתחום הראייתי-עובדתי כנדרש לפי סעיף 31(א)(2) לחוק ומצדיק את ביטולו של הליך שהסתיים (ראו והשוו לעניין אבו הלאל, פסקה ח'). בהקשר זה אציין כי כבר במהלך ההליך בערכאה הדיונית, המבקש התקשר למתלוננת בעודו מצוי בין כותלי הכלא, והקלטות השיחות שימשו את המבקש בטענתו כי גרסתה של המתלוננת עצמה מעלה ספק באשר לזיהויו כמי שדרס ודקר אותה. בית המשפט המחוזי זימן את המתלוננת להעיד בשנית אחר הקלטת השיחות, וגם לאחר הדברים האלה קבע כי לא מתעורר ספק בזיהויו של המבקש כמי שביצע את המעשים. בית המשפט הוסיף וקבע כי גרסת המתלוננת כפי שהועלתה בפניו משתלבת בראיות נוספות התומכות בגרסתה - כגון הודעות ששלח המבקש למתלוננת קודם לאירוע, היעלמות הרכב שבו המבקש עשה שימוש, וגרסאותיהם של עדים אחרים.

עוד אזכיר כי כעולה מהכרעת הדין, מספר עדים מסרו בבית המשפט כי המבקש איים עליהם ועל קרוביהם, וכי המבקש התפרץ בסיומה של אחת הישיבות על עד ואיים לרצוח אותו. על אף זאת, בדיון בערעור שהתקיים בפני משפט זה, ביקשה המתלוננת כי בית המשפט יקל עם המבקש, לטובת ילדיהם, ואביא מהדברים שנכתבו בפסק הדין: "במבט רחב, האירוע שלפנינו מותיר תחושה קשה. על לא עוול בכפה - מוצאת עצמה המתלוננת, קורבן לאלימות קשה בידי גרושה, מורחקת מילדיה. הרושם הוא כי המשיב אמלל את המתלוננת משך שנים והוא מוסיף לעשות כן מבין כותלי בית הסוהר. בכל זאת, לפנינו ביקשה המתלוננת כי נקל עם המשיב [...] שמענו את בקשתה הנוגעת ללב, אולם אין בידינו להיעתר לה...".

7. אוסיף ואציין כי גם אין במסמכים האחרים עליהם ביסס המבקש את בקשתו כדי לתמוך בטענה לחפותו, ומכל מקום הם אינם מניחים תשתית ראייתית ממשית להתקיימותה של עילה למשפט חוזר.

8. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ג בניסן התשפ"ד (1.5.2024).
